

Kulturen. Og da han straks begyndte at buldre løs med den gamle Jeremiade om Industrisjælenes Gemenhed og Naturens Vanhelligelse, spurgte jeg ham igen, om han virkelig sletikke kunde finde noget tiltalende ved den Tanke at gøre alle disse Millioner spildte Hestekræfter nyttige for Samfundet, at sprede dem ved Ledninger ud over Jylland, fordele dem til alle Byerne og føre dem ind i hvert et Hjem, saa at f. Eks. en Sypige i Viborg og en Drejer i Randers kunde holde deres Maskiner igang eller en Moder i Vejle lade sit Barns Vugge træde af Vesterhavets Bølger. Du skulde have set det Ansigt, han satte op! »Hvadfor-noget?« brølede han, saa Folk i Salen vendte sig om. »Vil I, Slubberter, nu ogsaa gøre *mit* Hav til et Trældyr!«

Han var ubetalelig. Jeg fik ordentlig Medlidenhed med ham. Som jeg saae ham staa der med Bulehatten og Knortekæppen og Flagreslipset og sin Vildmands-Indignation, sagde jeg til mig selv: »Den sidste Artist!« Om tyve Aar vil man putte den Art Mennesker ind i Galeanstalterne og bagefter udstoppe dem og anbringe dem i et Musæum mellem Fortidens Mammuthdyr og trepuklede Kameler. — —

23de Oktb.

Jeg havde igaar en indholdsrig Dag. Jeg læste forleden i en Avis om et Forsøg med en ny Slags Flodspærring, der skulde foretages ved